

И това тръгване за чужбина, и тѣзи майчини благословии се приливатъ въ трепета на зловѣща тревога: *пѣсенъта открива смъртъ* —

Силни вѣтрове духнаха,
Буря голѣма стана,
Гръмъ и молнии треснаха
И юнакъ си тамъ падна.

Откритата печаль е, че къмъ неминуема смъртъ води пътя, по който е тръгналъ цѣлъ народъ — пътя на тѣлпа търгаши, всѣки отъ които мисли само „за печала“ и за това „пуска се на дълъгъ пътъ“, та ако не е отъ вѣлци изеденъ или отъ турци закланъ, то бива убитъ отъ грѣмъ.

Ето тази е истината, надъ която изридава родения прѣди сто години мѣстничекъ Прометей въ малката страна. Той прѣвърща своитѣ сълзи въ унили строфи. И хвърля срѣдъ хората жива пѣсень.

Ние не знаемъ, защо и какъ се прѣчупва том-роза на робскитѣ вѣкове и душитѣ изеднажъ поематъ хвърлената имъ истина. Има, може би, прѣдопрѣдѣление и е настѣпилъ часътъ...

Но чудото е извършено: малъкъ и голѣмъ запѣватъ Чинтуловата пѣсень, И не се забѣлѣзва, какъ въ душитѣ узрѣва страшно съзнание, че *никой нищо не е заварилъ отъ бащи и дѣди и че никой нищо не ще застъпае на дѣца и внуци*...

А! Единъ народъ спонтанно е доведенъ да съзнае, че е убилъ Бога въ себе си: убилъ е сътрудничеството между поколѣнията, изсушилъ е извора на живота, отвърналъ се е отъ безсмъртие....

Не, никога една мисль не е тѣй страшна, както когато една страшна мисль се излѣе въ пѣсень!

Защото — какво е собствено пѣсень?

— Чаша старо вино!